

minulý úterý???... V úterý to vlastně taky nebylo tak hrozný z Taliřem. Vlastně krom dvou chviliek, nám to hezky šlo! Pravda, celou dobu na vodítku, ale..... byla tam ta spolupráce. Jen jsme si to teda na začátku musely srovnat. Nebo teda ne úplně na začátku, páč když jsme vyrazily z domu, bylo to taky prima. Potkaly jsme se zrovinka s páníkem a Rumičkem, kteří se tou dobou už vraceli a Tali se po přivítání hezky sama připojila ke mně a šly jsme nejdřív kontrolovat myše u potůčku. Dala se ukecat, že nebude jančit na vodítku kvůli procházejícím psům /bože!! tohle už jsme přece uměly tak hezky!!/ a že nevyrazí za dětma, který poletovaly kolem. Kolem supermarketu jsme prošly taky pěkně. Ale jak jsme se blížily k polím..... nutně nutně nutně.... musím tam!

No ale já nejsem vagon, nechci se nechat tahat. Takže jsem se obrnila svatou trpělivostí a ona měla smůlu. Ta cesta nám trvala opravdu dlouho :-D. Protože já se opravdu pokaždý, pokaždý zastavila, jak chtěla zatáhnout. Evidentně jí to štvalo a dostavil se hysteráček. Stejně jako těm dětem, co s sebou švihnou na podlahu samošky a ječejí a kopou nohama do vzduchu /tam byl jedinej rozdíl, to ještě nedělá, jen ječejí, nohama do vzduchu ještě nekope/, jí to ale bylo prt platný. Hahááá, byla jsem škodolibá. Mno, takže bylo po mým, ne že ne. □ . A překvapivě jsme pěkně prošly kolem toho zazvěřeného hřiště.

Kraj pole opět měl patřit tomu, že jediný co chce, je vyrazit dopředu, letět do stařiny a nikdy z ní už nevylézt. Tam jsem tedy použila hlas mocný a houkla TÁÁÁK DOST! PŘESTAŇ. A kupodivu jsem si s tím i vystačila, nemusela jsem hulákat jak zupák. A mohla jsem jí na vodítko připojit druhé vodítko a rozšířit jí tak akční rádius (stopka se neosvědčila, s tou mě vždycky o něco málo přepere. A to se nesmí stát, ani o píďu). A..... jít hezky normálně tam, kam chtěla původně, ovšem za podmínek, který kladu já. Výsledek nakonec byl ten, že dělala moc pěkně ohaře :-). Což se v jejím podání rovná tomu, že jdeme tam, kde cítí zvěř, či její pachový pozůstatky, ale jdeme hezky, vnímá moje "Pomalů, Tali, pomalů" zastavuje se, když jí řeknu, nebo písknu a sedne si. A vydrží v klidu, neklepe se u toho, nehysterčí. Sedí. A já můžu sedět u ní, v tichosti a v klidu. A ona se sama na mě otočí, a vezme si - s přítomným pohledem (a ne s nepřítomným výrazem, jako jindy) - dobrůtku. A nesnaží se vyrážet, nemusím jí brzdit, opravovat, nesmete mě k zemi, můžem tam spolu jen tak sedět. A rozejdeme se až poté, co řeknu. A co navíc, rozejdeme se normálním krokem. Fungovala hezky, proto jsem jí sama vedla do míst, kde to nedávno bylo tak hrozný, na volným vodítku jsme obcházelí čtverec stařiny, když tam chtěla vejít jednou stezičkou, řekla jsem tichoulince!! "Ne-e, tady pojď." a šly jsme dál. A vešly jsme tam, kde jsem určila já. I uvnitř

toho prostoru to bylo o mém velmi sporém a tichém projevu a já si to HROZNĚ, HROZNĚ MOC UŽÍVALA. To se fakt nedá popsat. Protože je to tak propastnej rozdíl od těch cirkusů, co jinak dělá, že tohle nasávám jak houba, tichounce se tetelím, abych to nevyplašila, aby to vydrželo. Bylo to skvělý. Mít ji takhle na příjmu, to je po těch excesech vždycky balzám na nerv :-). I tady uvnitř stařiny víc, než hezky reagovala na tichej hlas. Užívala jsem si to.

Pravda. Tam, kde jsem byla minule schopná ji rozehrát s balonkem, to dneska k tomu moc nebylo, zájmy byly zaměřeny jinam. Ale i přes to, byla schopná tedy spolupracovat v tom smyslu, že balonek donesla, předala. O hru jako takovou zájem neměla, ale hlavně, že jsme se na pohodu domluvily. A i dál jsme šly v klidu. Udělaly jsme pro ten den jen malé kolečko, nechtěla jsem ji unavovat. Tohle je pro ni náročný. A protože byla opravdu hodná, tak když si podala hezkou žádost, že by ešče jako támhle potřebovala jít, tak jsme tam šly. A protože byla šikovná, nechala jsem to pro tu dobu jen na ní a nechtěla po ní nic. To vám je taková úleva, tyhle momenty, to se těžko popíše. Pak jsme to ještě vzaly strništěm, ať si myše počuchá a šly pěkně pospolu domů. Ona capala úplně vedle mě, byla tam se mnou. A já se zase tiše radovala a mudlala ji.

Víte, je to takovej rozdíl, jako kdybyste měly jít na procházku se spratkujícím spratkem, kterej jediný co umí, je mlátit do všeho klackem, do všeho kopat, ječet, všechno negovat... prostě to příšerný dítě, který když nastoupí do tramvaje s rodičem, je to pro ostatní cestující peklo a nebo jdete na procházku a máte s sebou roztomilý stvoření, který si zkoumá broučky, občas se na něco zeptá, je rádo, že je s vámi a je vám spolu dobře.

Doma pak padla a spinkala jak neviňátko. A druhý den ráno mi dopřála v podstatě nášup. Nezlobila až tak moc, jen trošinku, vždycky to bylo o domluvě, tím pádem mohla být celou dobu na volno a navíc byla schopná si u potůčku hrát na schovku s krysou. Krysa Vasilisa je pro tento moment v kurzu a bráváme ji na venčení. Tali hodně baví lítat za krysou, děsně pro ni skákat do výšky a!! Pak ji odnést domů. To má vždycky jako úkol. Zeptám se "Jdeme domů?" a Tali míří ke schodům, zavolám ji k sobě, dám ji krysou a má úkol ji odnést až domů. Je důležitá potom :-). Mno , tak uvidíme, jak dlouho tenhle mírovej stav bude platit.